

De Regering als stakingbreker

Het is altijd een geliefkoosd middel geweest van de bourgeoisie om een staking te doen breken door de honger. Toch is het succes voor de ondernemers niet altijd even groot geweest. De arbeiders hebben geleerd solidair te zijn. Zowel de stakers als de ondernemers weten dit. Daarom zijn de eersten van plan voortdurend een beroep te blijven doen op de solidariteit van hun kameraden. De ondernemers daarentegen weten, dat nu ook andere middelen nodig zijn om de arbeiders klein te krijgen. Ze hebben een wapen, een nieuw wapen, waarvan ze al meerdere malen hebben gebruik gemaakt. Het is nodig daaraan enkele woorden te wijden.

Uit de noodtoestand waarin het kapitalisme vandaag de dag verkeert, is de „geleide economie“ ontstaan. Voor de naar „vrijheid“, dat wil zeggen naar vrije winstvorming snakkende ondernemers, is het ingrijpen van de staat niet altijd even prettig gebleken. Er moet een duur ambtenaren apparaat onderhouden worden en — het is niet te ontkennen — in zeer vele opzichten zijn de ondernemers, die over een bedrijfservaring van lange jaren beschikken, beter in staat een bedrijfs- of handelsaangelegenheid te beoordelen, dan de fris afgestudeerde advocaten en ander soort intellectuelen.

Maar..... ook het ambtenarenapparaat werpt zijn winsten af. Daar waar de enkele ondernemer niet meer kan concurreren, ondervindt hij de steun van de staat en dat is voor hem in deze deviezen-arme tijd belangrijk, over de schijf der regering krijgt hij crediet. Op nog veel meer wijzen blijkt de staat een instrument te zijn de belangen der ondernemers te kunnen behartigen. Men zou er op kunnen wijzen, dat in nauwelijks 1 jaar tijd de Nederlandse regering al minstens twee maal troepen heeft ingezet om een staking te doen breken. Maar dit is niets nieuws. Elke arbeider weet, dat de staat een instrument is in de handen van de heersende klasse. Het nieuwe machtsmiddel van de bourgeoisie ligt in de nieuwe functie die de staat heeft gekregen. Doordat zij de distributie er levensmiddelen heeft ter hand genomen kan deze zich ook tegen de arbeidersklasse richten. Dat de ondernemers en hoge ambtenaren van de maatregelen der regering niet al te veel zullen bemerken, weten we. Er is zwarte productie, zwarte administratie en dus ook zwarte handel. Doordat de distributie van levensmiddelen onder controle ligt van de heersende klasse, kan zij het distributie-apparaat aanwenden op een wijze, zoals het haar goeddunkt. Als zij het nodig oordeelt om de publieke opinie tegen een staking te mobiliseren, geeft zij geen suiker, geen tabak en zo nodig geen brood.

Doordat dus een controle niet mogelijk is, zouden de „leiders“ van de „economie“ de bevolking van alles kunnen wijs maken. Daarom is het een noodzaak voor stakende arbeiders, dat zij ononderbroken op de

meest nauwe wijze met de werkende bevolking in contact staat. En op dit terrein is nog veel achterwege gebleven. Het is moeilijk, we weten het, om tegen een goed georganiseerd apparaat, dat over miljoenen beschikt, een tegenpropaganda te voeren. Maar stakende arbeiders behoeven zich in de allereerste plaats slechts tot de werkende bevolking te wenden. En die vinden zij in de fabrieken, in de tram, op de fietsen en aan de in- en uitgangen van de stations. Daar moet voorlichting worden gebracht. Dit behoeft niet eens elke dag te geschieden. Als maar regelmatig, desnoods om de twee of drie dagen een manifest wordt geschreven, waarin de werkende bevolking op de hoogte wordt gehouden van de stand der staking. Er moet een voortdurend contact zijn tussen de stakers en het andere deel der arbeiders, dat misschien overmorgen staakt. Alleen langs deze weg, kan een effectieve tegenpropaganda, die niet direct behoeft te leiden tot gewapend optreden van de bourgeoisie, plaats vinden. Het is echter duidelijk, dat een dergelijke tactiek, slechts geldt voor stakingen, die gelocaliseerd blijven. Hierop is in de na-

Zomerkamp Spartacus

Er zijn kameraden, die hun aanmelding om de één of andere reden uitstellen. In zoverre zal de directe betaling van f 5,— per persoon betreft, kunnen wij ons dat levendig indenken. Daarom zij er nu op gewezen, dat aanmelding direct kan geschieden, doch dat geldzendingen uiterlijk 5 Juli binnen moeten zijn. Degenen, die geld zenden na 5 Juli, kunnen er niet zeker van zijn, dat er voor hen plaats zal zijn.

Een andere reden om eerst kalm de kat uit de boom te kijken is: denken jullie er om, dat het voor mij ook vakantie is? Ik wil dan weleens andere dingen doen als ik het gehele jaar in de stad heb gedaan. Zoals reeds eerder is gezegd, een volledig programma geven we nog niet. Maar ieder kan zich er van overtuigd houden, dat we ruimschoots de vrijheid hebben om wandelingen te maken, tochtjes te organiseren en wat sport en spel te beoefenen. Verder rekenen wij er op, dat de deelnemenden niet alleen spelbenodigheden medenemen, maar ook hun (draagbare!) muziekinstrumenten. Zang, muziek en voordacht moeten we zeker ook hebben, waarbij de humor niet mag worden vergeten!

Toch willen we niet nalaten op te merken, dat ook de inleidingen en de discussies, waarover vorige week op deze plaats iets is gezegd, een geestelijke ontspanning kunnen zijn. Voorzover deze ons opheffen uit de dagelijkse zorgen en voorzover deze het peil van ons gepeik over de gang van zaken, die ons als Spartacus-aanhangers na

bije toekomst echter niet te rekenen. De ontwikkeling van de huidige toestand voltrekt zich in steeds scherpere tegenstellingen tussen kapitaal en arbeid. Daarom zal het doór de ondernemers gebruikte staatsapparaat, meer en meer tegen de arbeiders in beweging worden gebracht. In toenemende mate komen de arbeiders dus voor de noodzaak te staan, zelf de controle over de distributie in handen te nemen. In een op brede schaal gevoerde strijd waarin miljoenen zijn betrokken, bestaat de „financiering“ der staking in de verovering van het distributie-apparaat. Dat wil dus zeggen, dat de strijd der arbeiders hen onherroepelijk leidt, naar de verovering der economische macht, dat is naar de beheersing der productie-middelen.

Het lijkt er thans op, dat een dergelijke strijd nog niet op de dagorde staat. Maar dit vindt haar oorzaak in het feit, dat de bewegingen der arbeiders nog niet groot genoeg zijn en de arbeiders nog niet direct voor dit probleem in de praktijk zijn geplaatst. Maar als de bewegingen straks groter worden, zal blijken, dat deze alleen mogelijk zijn, indien de strijd op dit centrale punt wordt gericht.

Het zal de werkelijke, praktische strijd der arbeiders zijn, die dit communisme, dit is arbeiderscommunisme, zal verwirkelijken.

aan het hart liggen, doen stijgen, zodat we ons op een andere wijze gaan instellen op de problemen en op onze taken, in zoverre zal de nodige inspanning ons een positieve ontspanning bezorgen. Maar, wij herhalen het graag, vrolijkheid en gezelligheid, lichamelijke activiteit en rust, zullen in afwisseling en tezamen onontbeerlijk zijn, om ons eerste weekkamp tot een onvergetelijke vakantie te maken. Houdt er echter rekening mede, dat dit voor een goed deel afhankelijk is van de deelnemers. Laten zij dus reeds nu overleggen, met zichzelf of met hun vrienden, wat hun te doen staat. Een goed verstaander heeft maar een half woord nodig!

Voor alles betreffende het zomerkamp geldt het adres: Wikje Pot — Molenbeekstraat no. 22 — Amsterdam Zuid.

V. S. V. vergadering

HILVERSUM — Donderdag 13 Juni a.s. in „Ons Gebouw“, Havenstraat. Vrije Discussie. Aanvang 8 uur.

BROCHURES

„Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht“ f 0.90

„De Arbeidersraden“ le deel f 1.25

Te bestellen bij de administratie of bij de bezorgers

15 Juni 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Voorl. adres: Beursstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie Trouwstraat 81
Postgto 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam“ — Amsterdam

GELDZORGEN

Over geldzorgen weet elke arbeider mee te praten. Dagelijks voelen we aan den lijve, wat het zeggen wil van een klein weekloon rond te moeten komen. Het is een moeilijk probleem, waarvoor het arbeidersgezin elke week opnieuw wordt geplaatst. En al is er dan geen Lieftinck, die deze moeilijkheid voor ons oplost, de oplossing moet worden gevonden en hij wordt ook telkens weer gevonden, al is het dan ook ten koste van het levensgeluk en de gezondheid van de slachtoffers.

Ook de bezittende klasse en de regering hebben hun geldzorgen, al zijn die van een enigszins ander karakter. Terwijl de arbeiders elke week zitten te puzzelen hoe ze moeten rondkomen met hun kleine beetje geld, maakt de bourgeoisie zich juist zorgen over de toename van de geldhoeveelheid. Zij maakt zich b.v. ongerust, omdat de bankbiljettencirculatie in Nederland sinds November 1945 — dus sedert de geldsanering — van f 900 miljoen tot f 2300 miljoen is toegenomen. We kunnen er wel zeker van zijn, dat deze meerdere bankbiljetten niet in de zakken der arbeiders circuleren. De vergrote omloop komt geheel voor rekening van de bezittende klasse en naar het schijnt is zij nog niet eens blij met dit extra'tje van bijna 1½ miljard.

Want in werkelijkheid is de bankbiljetten circulatie in het geheel geen maatstaf voor de rijkdommen die zich in een land hebben opgehoopt. Naar deze maatstaf moest de Hongaarse bevolking tenminste wel bijzonder rijk zijn, daar in dat land de bankbiljettenpers nauwelijks hard genoeg kan werken om nieuw geld te drukken en een biljet van 10.000 pengö nog net de waarde heeft van een dubbeltje. De vermeerdeerde bankbiljettencirculatie behoeft dan ook in geen enkel verband te staan met vermeerdeerde rijkdom, maar betekent in vele gevallen niets anders dan inflatie.

Een vergroting van de bankbiljettencirculatie is een normaal verschijnsel, wanneer de productie zich uitbreidt, wanneer dus meer waren aan de markt komen en daar worden verhandeld. Maar van een dergelijke uitbreiding van

de productie is geen sprake en deze vergroting van de bankbiljettencirculatie heeft geheel andere oorzaken. We moeten eerder denken aan het tekort op de „buitengewone dienst“ van de begroting, dat voor 1946 op f 1.720 miljoen is geraamd. Dit tekort moet gedeeltelijk worden aangevuld door het uitgeven van nieuw bankpapier, dus door een vergroting van de geldcirculatie, waar tegenover geen toename staat van de goederenomloop.

Feitelijk is de toestand nog veel ernstiger dan in de toename van de geldcirculatie tot uiting komt. Want hierbij is niet in rekening gebracht, dat een gedeelte van het begrotingstekort werd bestreden door de houders van geblokkeerde rekeningen te dwingen, staatsobligaties te kopen. Dit betekent, dat een groot deel van het geld, dat door de saneringsmaatregelen van de regering had moeten verdwijnen, opnieuw op de geldmarkt wordt gebracht. Hetzelfde resultaat heeft het betalen van belastingen uit geblokkeerde rekeningen want de staat, die deze bedragen ontvangt, gebruikt deze op dezelfde wijze als „gewoon“ geld voor zijn begrotingsuitgaven.

Niet alleen uit de toename van de geldcirculatie, ook uit de vergroting van de staatsschuld door het aangaan van nieuwe leningen dreigt het gevaar van inflatie. Wanneer de „opbouw“ niet reedert, wanneer de bezittende klasse er dus niet in slaagt de uitbuiting van de arbeiders tot een voldoende hoogte op te voeren, moet de productie stokken en komt de rentedienst van de staat in gevaar. Maar omdat de rentebetalingen op de staatsobligaties gegarandeerd zijn,

leidt dit dan onmiddellijk tot de uitgifte van nieuw geld en tot inflatie.

DE ARBEIDERS ZIJN DE DUPE.

Het is een bekend feit, dat van een dergelijke inflatie de arbeidersklasse het eerst en het meest de dupe wordt. De algemene ontwaarding van het geld, voortvloeiende uit de crisis in de winstproductie treft evenzeer het loon, dat de arbeiders elke week uitbetaald krijgt, als het kapitaalbezit van de bourgeoisie. Het verschil is echter, dat de bourgeoisie altijd blijft beschikken over haar reële bezit aan productiemiddelen, dat later, na het overwinnen van de crisis opnieuw in het uitbuitingsproces kan worden ingeschakeld, zonder iets aan werkelijke waarde te hebben ingeboet. De arbeiders zijn echter gedwongen met een door de inflatie sterk gekrompen loon rond te komen. Voor hen gaat de slag niet voorbij, maar slaat blijvende wonden.

De bezittende klasse, die dit weef, maakt van deze omstandigheid gebruik om de arbeiders voor haar politiek te trachten te winnen. Door hen het spook van de inflatie voor te houden, dat dreigt, zodra de winst van de bezittende klasse gevaar loopt, tracht zij de arbeiders erin te doen berusten, dat de uitbuiting steeds hooger wordt opgeschroefd. In het algemeen belang, ja ook in hun eigen belang moeten de arbeiders genoegen nemen met de lonen die zij op het ogenblik hebben, moeten zij zelfs in sommige gevallen — zoals bij de zeelieden — in loonsverlaging berusten. Zo althans zegt het de propaganda van de heersende klasse.

Daartegenover moet het de arbeiders duidelijk zijn, dat zij weliswaar de dupe zouden worden van een eventuele inflatie, maar dat zij evenzeer het kind van de rekening zijn, wanneer de bourgeoisie er in slaagt inflatie, te voorkomen. Want dit voorkomen van de inflatie wil niets anders zeggen dan het handhaven van de winst van de bezittende klasse. Daarom moeten de lonen verlaagd worden en de prijzen, wanneer dat nodig is, verhoogd. Daarom moet de distributie niet verder worden uitgebreid. Daarom moet ook op de kosten van de begroting worden besnoeid, maar natuurlijk alleen op die punten, waar de winstbelangen van de

UIT DE INHOUD:

Landbouw en Techniek.
De Stakingen en de E. V. C.
Oproep tot Internationale Solidariteit.
Over Revolutionaire Literatuur.

bezittende klasse niet in het gedrang komen, dus juist daar, waar het levenspeil van de arbeiders in het geding is. Zo heeft minister Liefstink aan de andere minister doen weten, dat de door hen voor 1947 ingediende begrotingen met 50 à 75% moeten worden besnoeid. Alleen de begrotingen van Oorlog en Marine zouden aan deze beperkingen ontkomen, evenals de vaste lasten voor oorlogsschade en de schuldendienst. De opbouw van leger en vloot gaat dus ongeremd verder, evenals de rentebetalingen op de verschillende staatsleningen. En ook het hoofd „oorlogsschade“ heeft geen betrekking op onze verloren textiel en gezondheid, maar alleen op de aan de grote ondernemingen toegebrachte schade, die door het Rijk moet worden vergoed. Al deze uitgaven zullen onverminderd doorgaan. Maar daarvoor in de plaats komen drastische bezuinigingen op lonen en salarissen, onderwijs, gezondheidszorg, enz. enz. Op deze wijze moet 1¼ miljard wordt bespaard, waarbij dan altijd nog een geraamd tekort van 4¼ miljard overblijft.

Het is duidelijk, dat op deze wijze uiteindelijk toch de inflatie niet kan worden voorkomen en zo worden de arbeiders op dubbele wijze het kind van de rekening: eerst door de aangekondigde afbraak van hun levenspositie en de onmogelijkheid om iets van het in de oorlog verloren te terug te krijgen en dan, wanneer de inflatie uiteindelijk toch komt.

WINSTBELANG BELET PRODUCTIE VOOR BEHOEFTE.

Hoe zwart de toekomst voor de arbeiders eruit ziet, wanneer de kapitalistische uitbuiting doorgaat, blijkt uit iedere nieuwe beschouwing die door één van de vele woordvoerders van de bezittende klasse over financiële aangelegenheden of over de „opbouw“ wordt gehouden. Dit geldt zelfs dan wanneer deze „ogenschijnlijk“ in het belang van de arbeiders geschiedt. Neem b.v. het woningbouwprogramma. Volgens het „plan“ moet de enorme achterstand op dit gebied in tien jaar tijds worden ingehaald. In 1946 zou een begin hiermee worden gemaakt, door de bouw van 10.000 woningen. Daar de bevolking van Nederland jaarlijks gemiddeld met ongeveer 120.000 mensen aangroeit, waarvoor dus bij een gemiddelde gezinsgrootte van 3 à 4 personen 30 tot 40.000 woningen nodig zijn, betekent de uitvoer van dit programma in werkelijkheid geen verbetering, maar slechts een nog verdere vergroting van de woningnood. Maar ook dit armzalige programma kan niet eens worden uitgevoerd. Reeds spreken de bladen van een volkomen mislukking. Tot nu toe zijn er van de 10.000 woningen nog slechts 500 à 600 aanbesteed. We kunnen dus gerust aannemen, dat het woningtekort, dat thans op 300 à 400.000 wordt geraamd, ja, dat volgens „Het Handelsblad“ van 29 Mei door sommige specialisten op 700.000 wordt geschat, dit jaar met het

De stakingen en de E.V.C.

„De E.V.C. is tot het uiterste gegaan om tot een vergelijk te komen.“

„De Waarheid“, 8 Juni 46

Bij het lezen van het artikel „De staking en het voedsel“ in „De Waarheid“ van 8 Juni, moeten de stakers zich toch wel even de ogen hebben uitgewreven. Van het uiterste om tot een vergelijk met de haven- en metaalbaronnen te komen, kan hun niets bekend zijn, voor zover een dergelijk aanbod van de stakers zelf is uitgegaan. Het tegendeel is juist het geval. De arbeiders hebben pertinent geweigerd, om tot een vergelijk te komen. Zij willen juist de strijd doorzetten. Zij weten, dat het uiterste om tot een vergelijk te komen, niet van hen, maar van de E.V.C.-leiding is uitgegaan. „De Waarheid“ maakt ervan, dat „de“ E.V.C. dat wilde en toont hiermede dat de naam van de krant, niet geheel in overeenstemming is met de dingen, welke zij er in schrijft.

Het gaat toch immers te ver, om het niet krasser uit te drukken om te beweren, dat de E.V.C. tot het uiterste wilde gaan, terwijl juist de leiding in flagrante tegenstelling stond tot de leden. Voor een goed begrip van zaken zij er nog even aan herinnerd, dat Blokzijl op eigen houtje, dus zonder voor-advies van die arbeiders, wier belangen hij zegt te

behartigen, met den minister een afspraak maakte de staking te doen opheffen, indien de E.V.C. door de regering zou worden erkend. Zoals bekend, zijn de nieuwe voorwaarden, waarop de zeelieden dan aan het werk zouden moeten gaan, veel siechter. Voor Blokzijl, die zo graag als leider van de E.V.C. wil fungeren, zijn blijkbaar de directe levensvoorwaarden der arbeiders van niet zo groot belang. Hij laat immers de eisen der arbeiders maar zonder blikken of blozen vallen. Het verschil voor de arbeiders betekende slechts een slordige f 100.— per maand. Over zo iets schijnt Blokzijl blijkbaar nog al gemakkelijk te denken.

De leiding van de E.V.C. heeft andere zorgen. Zij wil, en wij zeggen er nadrukkelijk bij, zij moet de erkenning van de regering hebben. Daarvoor is zij — de feiten tonen het aan — bereid achter de ruggen der arbeiders, hun belangen te verkanselen tegen een toestand, waarvan het belang voor de arbeiders lang niet die betekenis heeft, welke de leiding der E.V.C. hieraan wil toekennen.

Uit het feit, dat er tussen de stakers en de leiding van de E.V.C. zulk een groot verschil van mening aan de dag is getreden, menen wij te mogen constateren — en meer willen wij thans niet doen — dat er op het moment twee E.V.C.'s zijn n.l. een E.V.C. der arbeiders en een E.V.C. der leiding. De arbeiders willen

Om deze reden meent Prof. Brouwers dan ook, dat subsidies bij de woningbouw op den duur moeten worden afgeschaft. Volgens hem zal daarbij een „correctie“ van het huurpeil en een huurbelasting niet te voorkomen zijn. De opbrengst van de huurbelasting zal dan moeten dienen, om hieruit de nieuwe woningbouw te financieren. Ook hier zullen uiteindelijk alle lasten van de „opbouw“ op de arbeiders drukken.

Hoe we de zaak ook bekijken, telkens weer komen we tot het besef dat bij alle genomen maatregelen, onverschillig deze nu betrekking hebben op de „opbouw“ van industrieën of van arbeiderswoningen, of zij nu een inflatie in de hand werken dan wel bestrijden, de elende van de arbeiders wordt vergroot. De oorzaak hiervan is geen andere, dan dat onder alle omstandigheden de bourgeoisie haar winst tracht te handhaven. Er is daarom voor de arbeiders geen andere oplossing dan een volledige doorbreking van het winststelsel. Daarom zal de strijd van de arbeiders, tot steeds hoger ontwikkeling moeten komen en uiteindelijk de definitieve opheffing van de uitbuiting en het invoeren van een uitsluitend op de behoeften der mensen gerichte productie moeten brengen.

strijd, de leiding van de E.V.C. wil overleggen „tot het uiterste“. Hieruit kan nu niet de gevolgtrekking worden gemaakt, dat het de arbeiders, die in de E.V.C. zijn georganiseerd onverschillig is, of hun bond wel of niet erkend wordt. Integendeel, zij vinden dit — in elk geval — een groot gedeelte — belangrijk. In de erkenning immers zien zij een middel, om een landelijke controle mogelijk te maken op de naleving van allerlei voorschriften en afspraken.

De eis der arbeiders om iets-mede-te-zeggen, verschijnt tegenwoordig in de eis der erkenning van vakbonden, welke georganiseerd zijn op de grondslag van het bedrijf, dus op de grondslag van door de arbeiders zelf gekozen vertrouwenscommissies.

Dit hebben de arbeiders op het oog en het is te begrijpen, dat ze daarom de erkenning van de vakbond, van de E.V.C. dus, willen. Er zit een gezond streven in, wanneer de bedrijfsarbeiders door eigen vertegenwoordigers mee willen spreken in de uitvoering der overeengekomen arbeidsvoorwaarden. Als het dit alleen was, zou het nog zo kwaad niet zijn. Maar de praktijk heeft laten zien, dat zo'n wettelijke erkende vertegenwoordiging van de arbeiders in het bedrijf tot een instrument van de ondernemers tegen de arbeiders wordt.

Zij krijgt de functie, die de wettelijke bedrijfsraden in Duitsland vóór Hitler hadden, of de bekende bedrijfskernen in vele grote ondernemingen in Nederland. Zij moesten de spreekbuis van de arbeiders bij de directie zijn, zij worden meestal tot de spreekbuis van den ondernemer bij de arbeiders.

Dat de erkenning van de E.V.C. in dit spoor moet komen, is reeds van te voren te zien, als men maar niet over het hoofd ziet, dat de omstrede erkenning afhankelijk wordt gemaakt van het aanvaarden van de z.g. spelregels, die er toe moeten dienen, de strijd der arbeiders onmogelijk te maken.

Intussen laat ons de praktijk zien, dat men afspraken kan maken zoveel men wil. Als de rode streep wordt gepasseerd, breekt de strijd toch uit. Maar intussen, dus in de tijd, dat de afspraken gelden wordt elke strijdbereidheid der arbeiders vernietigd. De arbeidersklasse kan zich niet binden, omdat de tendens der arbeidersstrijd is, de gehele verovering. Arbeiders

BROCHURES

„Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht“ f 0.90

„De Arbeidersraden“ le deel f 1.25

Te bestellen bij de administratie of bij de bezorgers

De stand der stakingen

Zaterdag 1 Juni hebben de stakende arbeiders van Amsterdam en Rotterdam besloten, de staking voort te zetten tegen het advies der E.V.C.-leiding in. De eerste week na deze beslissing is kalm verlopen. De arbeiders beraden zich, wat hen nu te doen staat.

Nu zij het vertrouwen in de leiding der E.V.C. hebben opgezegd, zullen ze nieuwe wegen moeten zoeken om uit de impasse te geraken, waarin ze nu verkeren.

De arbeiders zijn ervan overtuigd, dat een uitbreiding der actie onvermijdelijk is. En wel een zo groot mogelijke uitbreiding, zodat alle vitale bedrijven, waarvan het stilleggen het economisch leven totaal zou ontwrichten, hierbij betrokken worden.

Men ziet dus, de wil der arbeiders om de strijd voort te zetten is aanwezig, maar alleen de vorm waarin deze strijd moet worden gevoerd, kan nog niet gevonden worden. Zeer zeker weet een groot deel der stakers wel, hoe de strijd moet worden voortgezet, maar een ander deel der arbeiders wil of durft deze weg, hetzij uit ontwetendheid, hetzij uit angst, niet te volgen. En toch zal er gekozen moeten worden, wil deze actie niet doodbloeden. Want bloedt deze actie dood, doordat de arbeiders zich nog niet voldoende bewust zijn van hun macht en niet weten, hoe de strijd gevoerd moet worden tegen de bourgeoisie, dan zou dit zo'n grote stap achteruit zijn, dat de gehele arbeidersklasse de funeste gevolgen hiervan zou ondervinden.

Volgens een bericht, dat ons deze week bereikte, zou bij voorbesprekingen die de E.V.C.-leiding met de diverse stakingsleidingen vorige week gehad heeft, een

der stakingsleidingen reeds vóór de uitspraak der arbeiders op de vergaderingen van Zaterdag 1 Juni verklaard hebben, onder geen beding met het advies der E.V.C.-leiding genoegen te kunnen nemen. Zij zou dit aan de stakers hebben meegedeeld en met behulp van pamfletten het publiek hiervan op de hoogte hebben gebracht. Dit zou betekenen, dat hier de grondslag voor de nieuwe strijdvorming zou zijn gelegd.

• Het laten drukken van pamfletten en het uitzetten hiervan onder het publiek is een daad van zelfwerkzaamheid der arbeiders. Zonder enige oplegging van bovenaf, zou deze stakingsleiding de moed hebben gehad, handelingen te verrichten, tegen alle spelregels in. Dit zou een werkelijk begin zijn op de goede weg.

Maar kameraden, ge zult verder moeten gaan, zoals reeds in een artikel in onze vorige krant uiteengezet is. Vanuit jullie midden een algemene (plaatselijke en landelijke) raad kiezen, die de verdere leiding van de strijd ter hand neemt en die de enige instantie is, die het recht zal hebben over de staking advies uit te brengen. In deze raad moeten alle stakende bedrijven direct, vertegenwoordigd zijn, met afgevaardigden, die voortdurend aan de controle der stakers zijn onderworpen. Eerst wanneer een dergelijke organisatie verwezenlijkt is, kan de beweging nieuwe kracht ontwikkelen. Zij is dan niet langer onderworpen aan de beperkingen die haar door de E.V.C. of welke organisatie ook worden opgelegd, maar kan zich dan in volledige vrijheid in overeenstemming met haar werkelijke innerlijke kracht ontplooiën.

Een andere weg is niet mogelijk!

zullen zich pas kunnen binden, wanneer zij eenmaal baas in deze wereld zijn.

Voor de vakbonden echter is de erkenning iets anders. Zolang zij niet door de regeringsinstanties officieel is erkend, kan zij niet aan de tafel plaats nemen, en dus ook niet iets voor de arbeiders „bereiken“. De leden van een dergelijke bond keren dan op den duur zo'n organisatie de rug toe en deze „loopt leeg“. Het is dan ook voor een vakbond, als leiders-organisatie bekeken, een levensnoodzaak erkend te zijn. Ze zal dan ook geen moeite sparen zich aanvaardbaar te maken.

Vanuit dit standpunt wordt het optreden van de leiding der E.V.C. begrijpelijk, wordt dus duidelijk waarom Blokzijl geheel alleen aan den Minister heeft voorgesteld, de nieuwe loonvoorwaarden voor de zeelieden te willen aanvaarden. Hier wordt opnieuw bewezen, dat een erkende organisatie op zeker moment de belangen

van de arbeiders moet verkanselen om haar eigen bestaan mogelijk te maken.

Gelukkig hebben de zeelieden hier niet ingetrapt en hebben zij Blokzijl duidelijk laten voelen, meer dan duidelijk, dat zij niets van zijn manipulaties moeten hebben.

Voor de arbeiders zelf echter moet dit toch een reden zijn aan deze kwestie de nodige aandacht te schenken. Zij kunnen een dergelijk optreden niet slechts als een geval van Blokzijl alleen beschouwen, maar moeten dit zien als de noodzaak hoe een organisatie, die ten koste van alles erkend wil worden op den duur zich tegen de arbeiders keert. Dat het bij de E.V.C. zo snel is gegaan komt niet doordat Blokzijl dommer zou zijn dan de rest zijner vakbonds-genoten à la Kupers e.d.

De reden is, dat de tegenstellingen tussen kapitaal en arbeid veel scherper zijn dan ooit te voren en óók dat deze onverzoenlijker zijn dan vroeger.

Landbouwen Techniek

Tot nu toe hebben landbouw en industrie zich niet gelijkmatig ontwikkeld. In de industrie volgde de epe verbetering sne op de andere en zagen we telkens vernuftiger machines, die de productiviteit van de arbeid tot ongekende hoogte opvoerden. Maar in het boerenbedrijf maakte de techniek niet zulke snelle vorderingen. Zeer zeker was er geen stilstand, technische verbeteringen bleven niet uit, maar ze waren in omvang en betekenis niet te vergelijken met wat in de industrie gebeurde. Een van de oorzaken lag in de moeilijkheid, dat we in het boerenbedrijf met levende dingen te maken hebben en de kennis van de organische scheikunde en van de levende materie pas mogelijk wordt, als de scheikunde van de „dode“ stoffen voldoende wordt beheerst.

In de laatste 20 jaar, en vooral gedurende de laatste oorlog, maakt de kennis van planten en dieren, van hun groeivoorwaarden en hun scheikundige samenstelling echter een stormachtige ontwikkeling door, terwijl ook steeds meer machines bij het zaaien, ploegen en oogsten worden toegepast. Dat betekent, dat in de komende jaren grote veranderingen in het boerenleven tot stand komen, indien het nu reeds ontdekte tot voldoende toepassing kan komen.

„The new International“ van April '46 somt enkele van de nieuwe ontdekkingen en verbeteringen in de machinerie op en we geven daarvan een kort overzicht. Laat ons beginnen met een uitspraak van den heer Maddox van het Amerikaanse Departement van landbouw:

„Alle tekenen wijzen er op, dat het landbouwbedrijf in een technische revolutie verkeert, die nog vele jaren zal aanhouden. De reeds ingeburgerde tractor is er een voorbeeld van. De katoen-plukmachine, de machinale hooidroger, de moderne ploeg en een lange lijst andere machines beloven de landbouw even drastisch te veranderen, als de stoommachine en de electromotor de industrie hebben omgevormd.“

DE KATOEN-PLUKMACHINE is nu pas in gebruik gekomen. Ze dreigt zo ongeveer het hele katoendistrict in Amerika te ontvolken, en men rekent, dat in de komende jaren de negers aldaar met hun gezinnen een goed heenkomen naar de industrie moeten zoeken.

De nieuwe machine vervangt de negerarbeidskrachten, wat neerkomt op een volksverhuizing van ongeveer 7 miljoen personen aan mannen, vrouwen en kinderen. Ze trekken weg met het tempo, waarin de nieuwe machine algemeen toegepast gaat worden.

DE MODERNE MAAI-MACHINE is niet nieuw, maar wel zijn in de laatste jaren veel verbeteringen aangebracht. Het oogsten eiste in 1925 nog 3½ man-uur

per are en in 1945 slechts 1½ man-uur.

Van veel groter betekenis is echter de vooruitgang op het gebied van de ziektenbestrijding en de strijd tegen het onkruid in de velden. Zo strooit men vanuit vlieg-machines pestdodende chemicaliën over de katoenvelden, terwijl men verschillende stoffen over het land kan sproeien, waardoor alleen de gewenste plant tot ontwikkeling komt, terwijl de ongewenste afsterven.

Dit laatste wordt ook reeds in Nederland toegepast, nu de boeren zo slecht arbeidskrachten voor het wieden kunnen krijgen. Op een aardappelveld spuit men een stof, waardoor alleen de aardappel groeit en al het andere verkommert. Zou er een verdwaalde biet tussen staan, dan komt die niet tot ontwikkeling. Maar op een bietenveld spuit men een andere stof, waarvan alleen de bieten groeien en een verdwaalde aardappel kwijnt hier weg. Deze techniek maakt dus een massa handenarbeid overbodig.

Op het gebied van het maken van NIEUWE SOORTEN VAN PLANTEN zijn ook zeer grote vorderingen gemaakt. Een bewerking van een plant met colchicine brengt een plant z.g. aan het „muteren“. D.w.z., dat er nieuwe soorten ontstaan met andere eigenschappen, terwijl deze nieuwere soorten tegelijk zaadvast zijn. Ze kunnen dus gewoon in de handel gebracht worden. Met colchicine ontstaan

nieuwe planten met bijv. grotere groei-snelheid, grotere vrucht, andere geur, andere vezels. Op het gebied van de graan-soorten maakt men variaties die aan een bepaalde grondsoort zijn aangepast, zodat ieder district zijn voordeligste graan-soort kan verbouwen. Daarbij heeft men het ook in de hand, de lengte van het stro te bepalen, wat van belang is voor de machinale bewerking van de oogst.

Ten slotte wordt dan nog gewezen op de WATERCULTUUR. Dat is 't laten groeien van planten zonder land. De planten groeien niet in de grond, maar zijn op een raam geplaatst, dat boven een bak met voedingswater staat. Hierin kan men juist de stoffen doen, die de plant nodig heeft. Bij iedere soort van kweek heeft de eigenlijke boerderij geheel afgedaan. Ieder luchtig gebouw op een willekeurige plaats is voldoende. Deze kweek heeft het voordeel, dat men meerdere oogsten per jaar krijgt, doordat men de regeling van licht, lucht en warmte in de hand heeft. De opbrengst stijgt echter ook, doordat de planten dichter op elkaar kunnen staan. Een grote besparing is, dat de vervoer-kosten van de producten van het land naar de consument nagenoeg kunnen vervallen.

In de oorlog is van deze kweekmethode veelvuldig gebruik gemaakt voor de voorziening van het leger in de Stille Oceaan. Dergelijke kwekerijen werden dan op de vele eilanden, die daar verspreid liggen, ingericht.

Dit is slechts een enkele greep in wat op het ogenblik in dit gebied mogelijk en gaande is. De algemene doorvoering van

dit soort zaken eist zijn tijd. En deze doorvoering wordt, in ieder geval in Europa, sterk belemmerd door de onttrederde toestand van de hele economie. Op het eerste gezicht zou men zo denken, dat dit juist een drijvende kracht tot het toepassen van de nieuwste methoden moet zijn. Maar dit is geenszins het geval.

Het doorvoeren van nieuwe productie-methoden eist een uitgebreid netwerk van laboratoria en een leger van deskundigen. Dat wil zeggen, dat het om te beginnen geld kost. En nu moge het waar zijn, dat volgens oud-Hollandse wijsheid „de cost voor de baet uitgaet“, men moet de kosten dan willen of kunnen betalen. Daarbij speelt ook de chemische industrie een belangrijke rol en waar die niet voldoende ontwikkeld is, moeten vele stoffen vanuit het buitenland worden ingevoerd. Het is dus niet zo eenvoudig als het lijkt. Maar op de duur zet de algemene lijn van landbouw op wetenschappelijke gronds.ag zich toch onherroepelijk door.

Tegelijk springt de tegenstelling tussen de technische mogelijkheden van de tegenwoordige tijd en de algemene hongersnood over de hele aarde wel heel scherp in het oog. Ook hier wordt het steeds duidelijker, dat de mensen de natuurkrachten steeds beter technisch beheersen, maar dat hun dat weinig baat, zolang ze nog geef baas zijn over de maatschappelijke krachten. Een vruchtbaar gebruik van de techniek wordt daardoor onmogelijk. Wat door de beheersing der natuurkrachten wordt opgebouwd, wordt weer vernietigd door de onbeheerste maatschappij.

Een Lezer schrijft ons:

Enige maanden geleden werden opwekkingen gedaan om in de mijnen te gaan werken. Dit werd ook gedaan in het dorpje Afferden (L.) waar een aanwerfingsbureau werd gevestigd.

De voorzitter der Katholieke Mijnwerkersbond, de heer Heineken, belegde propaganda-avonden. Met het gevolg, dat zich 11 mensen uit bovengenoemd dorpje opgaven, volgens de heer Heineken onder de volgende voorwaarden:

Een loon van f 122 per maand (schoon) plus f 8 zakgeld per week. Prima kost en inwoning, in het St. Jozefs gezellenhuis, zolang geen eigen woning ter beschikking was, die na 4 maanden arbeid in de mijnen was toegezegd. Gedeeltelijk vrije reiskosten. Indien door omstandigheden het werk niet kon worden volgehouden, kon per dag worden opgezegd.

Hier volgt de eindafrekening van één der slachtoffers.

Verdienste per maand	f 122.—
Ziekte- en pensioenfondsen	f 16.54
Belasting	f 11.01
Reiskosten	f 10.—
Bijkopen van levensmiddelen	f 7.50
Brood verstrekt op de mijn	f 4.80
Warm eten op de mijn	f 1.30
Kostgeld (St. Jozefs gezellenhuis)	f 40.—
	f 91.15
	f 91.15
	f 30.85

Ziehier, wat van al deze beloften werd nagekomen:

Logies in het St. Jozefs gezellenhuis zeer slecht. Voeding onvoldoende en zeer slecht. Arbeiders waren genoodzaakt, om op de z.g. zware toeslagkaart (100%) levensmiddelen bij te kopen, ondanks de door hen betaalde f 40 kostgeld per maand. Het overschot, dat naar huis ging, was ongeveer f 7 per week.

Het geweldige bedrag van f 30,85 per maand of f 7,12 per week kon naar huis toe. Het zij nog vermeld, dat van het zakgeld geen sprake was. Van een eigen woning kwam niets in binnen de twee jaar. Het gevolg was, dat deze arbeiders in protest kwamen bij den heer Hoofd Ingenieur Oppenkamp, wat natuurlijk niets opleverde, waarna 7 man direct ontslag namen, en de 4 anderen per 1 Mei. De heer Oppenkamp betitelde deze mensen

GREPEN uit de Reconnaitre Literatuur

Met een citaat uit „De Moeder“ van Maxim Gorki zijn we in het Tsaristische Rusland beland. Met dit boek beleven we het eerste ontwaken van een eeuwenlang geknecht volk. In de figuur van de Moeder wordt de rijpende geest van het Russische volk gesymboliseerd. De liefde van de Moeder voor haar zoon Pawel en later voor zijn kameraden, die tenslotte uitgroeit tot een volledige zich geven voor de zaak van het proletariaat is niet enkel de geestelijke rijpwording van een individu, een enkele moeder, het is de uitdrukking van het proces, wat zich in Rusland voltrok in het beste deel van het gehele onderdrukte volk.

De moeder uitgebuit en mishandeld in een lang huwelijksleven maakt na de dood van haar man kennis met de kameraden van haar zoon.

„In de nauwe kamer groeide een reusachtig groot onzegbaar gevoel van geestverwantschap van alle arbeiders der wereld, die door het denken reeds waren bevrijd uit de gevangenschap der vooroordelen en die zich voelden als beheersers van het leven. Dit gevoel verenigde allen tot één wezen, het greep zelfs de moeder aan, hoewel ze het niet begreep.“

— Wat zijn jullie toch voor mensen! zei ze eens tot den Oekraïner, allen zijn jullie kameraden — Armeniërs, Joden en Oostenrijkers. Over allemaal spreken jullie als over jullie vrienden, allen is vreugde en leed gemeenzaam.

— Ja, allemaal, moedertje, riep de Oekraïner. De wereld behoort ons. Voor ons bestaan er geen naties, geen stammen, er zijn alleen maar kameraden en vijanden. Alle arbeiders zijn onze kameraden alle rijken, alle regeringen onze vijanden. Als je de wereld met een beetje goede wil beschouwt, als je ziet hoeveel geestkracht wij belichamen, dan word je aangegrepen door een onzegbare vreugde, een onzegbaar geluk stroomt in je hart, en feest triomfeert in je ziel. En net zo, moedertje, voelt

de Fransman en de Duitser als ze het leven beschouwen en net zo de Italiaan. Wij allen zijn kinderen van ene moeder — van de grote onoverwinnelijke gedachte der broederschap van de arbeidende bevolking aller landen. Deze gedachte groeit, zij verwarmt ons gelijk een zon, zij is de tweede zon aan de hemel der gerechtigheid, en deze hemel troont in het hart van den arbeider, en wie de socialist ook mag zijn en hoe hij zich ook noemt — hij is ons steeds in de geest verbreederd, nu en in alle eeuwigheid!

Deze kinderlijke blijdschap, dit lichtende zekere geloof kwam steeds meer onder hen, nam steeds meer toe en groeide machtig en krachtig... En als de moeder dat zag, voelde ze onwillekeurig, dat in waarheid iets groots en licht, iets gelijk aan de hemelsche zon, werd geboren in de wereld.

Wat verder in het boek is de moeder reeds zo één geworden met de zoon, dat zij vlugschriften in de fabriek binnensmokkelde, als de zoon in de gevangenis zit en haar huis verlaat om propaganda te maken onder de boeren. Als de zoon veroordeeld wordt tot verbanning naar Siberië laat ze zijn rede, die hij voor de rechtbank gehouden heeft, drukken om die later te verspreiden. Als ze op het station op de trein naar Moskou zit te wachten, met haar koffer vol vlugschriften, merkt ze, dat ze gevolgd is en spoedig gearresteerd zal worden.

„Hier, kijk! Komt allen hier kijken!“ riep ze op

staand en ze zwaalde een pak vlugschriften boven haar hoofd.

Door het suizen in haar oren heen, hoorde ze de uitroepen van toesnellende mensen en zag, dat ze van alle kanten kwamen aanlopen. „Ik ben geen dievegge!“ zei op luide toon de moeder, die bij het zien van al deze mensen rondom haar wat kalmer werd.

„Gisteren zijn er „politieken“ veroordeeld, mijn zoon was ook daarbij — Wlassow. Hij heeft een rede gehouden — hier is ze! Ik breng ze onder de mensen, opdat zij ze lezen en de waarheid gewaar worden en er over kunnen nadenken.“

Iemand nam voorzichtig een paar bladen uit haar hand, zij zwaalde de bladen boven het hoofd en wierp ze onder de menigte.

„Dat zal U opbreken!“ riep iemand op vreesachtige toon.

„Daarvoor zullen ze U... o, o...“ antwoordde een ander. De moeder zag, dat men naar de strooibiljetten greep, ze in de zak stak en meenam, dat bracht haar weer stevig op de been. Zij nam in grotere kalmitte het ene pak na het andere uit de koffer, deelde ze naar links en rechts uit. Men greep er naar en ze zei:

„Waarom hebben ze mijn zoon en allen, die met hem waren, veroordeeld, weet ge dat? Ik zal het U vertellen en gij moet geloof schenken aan het hart ener moeder en haar grijze haren. Gisteren zijn deze mensen veroordeeld omdat zij aan U en aan alle rechtschapen mensen de waarheid verkondigden! Gisteren heb ik ondervonden, dat deze

waarheid niet te overwinnen is... Niemand kan tegen de waarheid op, niemand!“

De mensenmenigte zweeg, groeide aan, steeds meer drong men op en weldra was de moeder door een ring van mensen omgeven.

„Armoede, honger en ziekte, dat is het loon voor al het werken. Alles is tegen ons armen. Wij brengen ons hele leven dag na dag in zware arbeid door en komen tenslotte nog om in ellende, leugen en bedrog. Maar door ons werk vermaken anderen zich en zwelgen in overvloed... Men houdt ons als honden aan de ketting in onwetendheid, wij weten niets en wij leven in voortdurende vrees! Een nacht is ons leven, één donkere nacht. Een verschrikkelijke droom is het, waar of niet?“

„Zeker“ klonk dof het antwoord. „Laat ze d'r bek houden“. Achter de menschenhoop zag de moeder den spion en twee gendarmen en zij haastte zich de laatste pakken weg te geven, maar toen zij haar hand in haar koffer liet dalen, merkte ze, dat de omstanders de pakken reeds wegnamen. „Neem alles maar, alles“ zei ze.

„Om dit leven te veranderen, om alle mensen te bevrijden, ze uit hun slaap te wekken, zoals ik ook ben ontwaakt, zijn er al velen, kinderen gods uitgetrokken, die dagelijks de heilige waarheid in het leven uitstrooien. In het geheim, omdat zoals ge weet, niemand de waarheid in het openbaar mag uitspreken, omdat ze anders opgejaagd wordt, in de gevangnissen opgesloten, verminkt worden. Voor de macht der rijken is de waarheid over het leven een vervloekte vijandin. Een onverzoonlijke vijandin! Ons evenwel bevrijdt de waarheid uit de klauwen der hebzuchtige mensen en van allen, die met hen heulen. Geloof dat!“

„Bravo oude!“ riep men haar toe. Iemand lachte. „Lui elkaar!“ riepen de gendarmen, terwijl zij de menigte op zij wierpen. Onwilling welken de mensen voor hen terug, drongen op en hinderden hen misschien zonder dat zij wilden.

VUNZIG

Ondanks alles houden de stakende zee- en havenarbeiders hun strijd vol. Men moet erkennen, en o.a. het dagblad „Het Parool“ moest dit dezer dagen nog toegeven, dat zij van diverse kanten worden ondersteund. Niet alleen geldelijk doch ook door het zenden van levensmiddelen en het in gezinnen onderbrengen van kinderen uit stakersgezinnen. Dit is de reactie natuurlijk een doorn in het oog en daarom moet alles geprobeerd worden om deze staking zo impopulair mogelijk te doen zijn. Dat lukt niet heel erg, zelfs het trucje met het niet verstrekken van suiker hadden de meesten gauw door. De reactie heeft echter vele pijlen op haar boog en konden we dus dezer dagen in „De Westhoek“, een te Rotterdam uitgegeven A.R. Verkiezing- en buurtbladje van het volgende fraais genieten. Allereerst de volgende toelichting. Vrouwen van stakers hebben te Katendrecht, een min of meer berucht havenkwartier, onderkruipers aangehouden en dat niet alleen doch hen uiteindelijk ook van de fiets af gesleurd. Begrijpelijkwijze is een en ander nu juist niet heel erg zachtzinnig

(Vervolg pag. 8, 3e kolom)

OVER *Revolutionnaire Literatuur*

Sinds enige tijd hebben we regelmatig „Grepën uit de revolutionaire literatuur“ gebracht. Deze rubriek is verschillend beoordeeld. Sommigen vonden het een goede gedachte, anderen vroegen „Wat moeten we er mee?“ Waarom hebben we de „Grepën“ gebracht?

Er is sinds de opkomst van de arbeidersbeweging een schat van revolutionaire literatuur verschenen. Ze is nog veel te weinig bekend onder de arbeiders. Het was dan ook de bedoeling van onze grepen-rubriek deze boeken meer onder de aandacht van de arbeiders te brengen. Het lezen van werkelijk goede romans is even nuttig en bevorderlijk voor de groei van het klassebewustzijn als het lezen van theoretische beschouwingen over de maatschappelijke verhoudingen. Onder goede romans verstaan we dan iets anders, dan wat er meestal onder verstaan wordt. Voor ons komt het minder op de vorm aan, waarin het gegoten wordt dan wel op de inhoud. Wij hebben geen mooischrijvers nodig, maar wel boeken die ons wat te zeggen hebben, die ons te denken geven. In de burgerlijke literatuur is de vorm gebonden aan een bepaalde mode. Hun manier van zeggen beweegt zich binnen het raam van een bepaalde „school“, die in de verschillende tijdperken steeds weer anders is. Zo is de meest bekende school, die van de tachtigers. Bij een revolutionair boek komt het er niet op aan uit wat voor school het komt, in de burgerlijke zin, het moet uit de school van de levende en strijdende proletariërs komen. Het voornaamste verschil met de burgerlijke lectuur is echter wel, dat het zwaartepunt niet gelegd wordt op de levensomstandigheden van het individu, maar op de verhoudingen waaronder een gehele klasse leeft.

In de burgerlijke literatuur wordt beschreven hoe de mens, als individu tracht gelukkig te worden. Dat geluk vindt meestal zijn uitdrukking in het wettige huwelijk en de goede positie of een bom geld. Al naar de roman tot het lichtere of zwaardere genre behoort, worden de zielsconflicten meer of minder uitgemeten. Er is van die burgerlijke lectuur natuurlijk nog veel meer te zeggen maar voorloopig willen we het hierbij laten. Wij arbeiders kunnen en mogen niet als individuen alleen strijden om zelf „omhoog“ te komen in de maatschappij, om voor ons alleen betere levensomstandigheden te verschaffen; wij kunnen alleen tezamen met onze klassegeloten werkelijk geluk bereiken. Werkelijk geluk, dat niet alleen gelegen is in betere stoffelijke omstandigheden, maar ook in het gemeenschappelijk leven en strijden voor elkaar. In de revolutionaire lectuur worden de maatschappelijke verhoudingen uitgebeeld, waarin de mensen leven, zoals ze werkelijk zijn. Zonder de dingen mooier te maken, of iets te verblomen. Maar dat alleen stempelt een boek nog niet tot een

revolutionair boek. Een boek heeft pas betekenis voor de klassenstrijd van het proletariaat, wanneer het de strijd van de onderdrukte klasse tegen haar uitbuiters laat zien, wanneer het daardoor bereikt, dat de lezer mee gaat leven met die strijd, mede in verzet komt en daardoor zijn klassebewustzijn groeit.

We denken hier b.v. aan één van de eerste boeken waarvan we in Spartacus fragmenten brachten, n.l. „Diamantstad“ van Herman Heyermans. Onverbloemd geeft Heyermans het beeld van de werkelijk dierlijke ellende, waarin de diamantbewerker omstreekt het einde der 19e eeuw leefden. Maar als het daarbij was gebleven, dan zou het boek voor ons toch niet die betekenis hebben, die het nu heeft. Dan hadden we slechts een beeld gekregen van de zwarte ellende, zonder uitzicht, zonder horizon. Dat werkt deprimerend. Neen, Heyermans sleept ons mee in een prachtig stukje klassenstrijd, van werkelijk historische betekenis. Juist dat die strijd werkelijkheid was, geeft de diepere zin aan het boek. Aan de z.g. revolutionaire romans, waarin de revoluties door de schrijver gemaakt worden, hebben we niets. Een werkelijk revolutionaire schrijver heeft geen gedachte-spinsels weer te geven, die vindt in de werkelijkheid genoeg stof en inspiratie. Het is misschien wel goed om juist nu nog even een klein stukje weer te geven van het boek van Heyermans.

Het is de toespraak, die een arbeider op de stakersvergadering houdt. De stakers zijn wankelmoedig geworden en er gaan stemmen op om de staking te doen beëindigen. Daar tegenover zegt hij o.a.:

„Krijgen we 't beter, as we uiteengaan, as we voortslaven op 't ouwe loon, op de ouwe voorwaarden, bedrogen, bestolen op de ouwe manier, zonder één kans om 't in de eerste jaren op te halen? Kameraden, luister niet naar Markus, Levi en Beem! Waarom zouden we moedeloos zijn, zolang we macht hebben. Wij hebben de macht hier, overal, wij arbeiders, wij alleen! We hebben de macht als we staan schouder naast schouder, hoofd naast hoofd, hart naast hart! Wij, wij alleen, as we eensgezind zijn, eensgezind tot in de dood, de strijd prediken zonder genade, oog voor oog, tand om tand, omdat 'r voor ons geen genade is — geen genade, geen recht! — Eeuwenlang zijn we 'n kudde geweest, 'n getrapte, mishandelde, weerloze kudde — laten we 't nou schreeuwen tot mekaar, schreeuwen, op elk uur van de dag, dat wij de macht hebben, wij hongerlijers — as we willen.“

We zijn met onze „Grepën“ de hele wereld doorgegaan. We hebben boeken geciteerd uit Japan, China, Amerika, Duitsland, Polen, Frankrijk, Roemenië, enz. En we hopen literatuur te kunnen brengen uit nog meerdere landen. Stukjes klassenstrijd, stukjes leed en strijd van de uitgebuiten over de gehele wereld.

Doordat we lezen van de strijd van onze mede-proletariërs in andere landen en andere tijden groeit ons gevoel van internationale gebondenheid met de verdrukten van de gehele wereld. We krijgen een inzicht in maatschappelijke verhoudingen, waarin proletariërs leven en strijden. Veel meer dan bij een nuchter krantenartikel of een theoretische beschouwing kunnen we medeleven met wat elders gebeurt of gebeurd is. We gaan ons inleven in de gedachten, in de lotgevallen van onze mede-proletariërs over de gehele wereld, we lijden en strijden met hen mee. Zo werkt het lezen van goede revolutionaire lectuur verhelderend voor onze inzichten en het sterkt ons in onze strijd.

De revolutionaire literatuur geeft de arbeiders een stem, een stem, die uitklinkt over de gehele wereld, die uitzwelt tot een schallend geluid.

De stem van het strijdende en lijdende proletariaat wordt misschien nog niet genoeg gehoord. Er zijn zovelen die haar trachten te overstemmen. Maar toch moet en zal ze de oren bereiken van alle proletariërs, waar ze ook zijn en hen de krachten doen samenbundelen tot een geweldige macht.

Aan de Lezers!

Ons weekblad is niet alleen een krant voor de lezers, maar zij moet ook zijn van de lezers. Zij moet ook tot uitdrukking brengen, wat in de kring van diegenen leeft, die zich om Spartacus groeperen.

Daarom vragen wij medewerking, in velerlei vorm. Een bijzonder zijde hiervan is, dat wij weten hoe de lezers over het in de krant gebrachte denken. Verder, waarin wij naar hun mening te kort schieten en wat zij er het liefst in behandeld wilden zien, enz.

Teneinde deze medewerking te stimuleren, zullen wij in ieder nummer een bijzonder hoeke hieraan wijden. Om te beginnen een kort vragenlijstje:

Waarover zou je graag eens in de krant een artikel zien?

Wat denk je over ons standpunt inzake de E.V.C.

Vind je dat de krant meer theoretisch-marxistische artikelen moet bevatten?

Is het verschil tussen ons en b.v. de C.P. je duidelijk?

Heb je een bijzondere vraag of opmerking, laat het ons dan weten.

OPROEP tot Internationale Solidariteit

De volgende oproep werd door de revolutionair-communistische krant „Le proletaire“ (No. 5) gedrukt en in Frankrijk en over de gehele wereld verbreid.

„In naam van onze weense kameraden schrijft ons een van hen, een vroegere gevangene uit het concentratiekamp „Buchenwald“:

Wenen, Mei.

„Voor alles wil ik aan al onze vrienden in Frankrijk en in de gehele wereld een oproep om hulp richten. Niemand kan zich voorstellen, wat wij lijden. Na 12 jaar harde arbeid voor de oprichting en het behoud van een kader van werkelijk revolutionairen, is deze hele arbeid heden in gevaar gekomen door de ellende van de honger.

In de concentratiekampen van Hitler was het bijna nog gemakkelijker aan de terreur van de SS en de langzame hongerdood weerstand te bieden dan heden. In het kamp had men geen familie te verzorgen en was men tegen de SS-bandieten beter georganiseerd. Kunnen jullie het je voorstellen, wat het betekent om 750 calorieën per dag te krijgen? Het is teveel om direct te sterven en te weinig om te leven!

Dat zijn geen frasen, maar het is de gruwelijkste werkelijkheid. 700 gram brood, 140 gr. meel, 60 gram vet, 120 gram rundvlees, dat is het weekrantsoen van een volwassene. Nogmaals: doe het uiterste om onze weense kameraden te helpen. Spoedige hulp is dubbele hulp! Wie weet, wat het betekent met 750 calorieën in zijn buik materieel en geestelijk te werken, zal begrijpen, dat onze weense kameraden niet langer dan een half uur in een boek kunnen lezen, zonder dat hun ogen dichtvallen. In een woord: alles is in gevaar en de solidariteit moet bewezen worden!

Jawel, de internationale proletarische solidariteit moet nu in een daad omgezet worden. En om deze reden drukken wij nu dezen brief af, een van de berichten, die ons bereiken van onze uitgehongerde en zieke kameraden in Oostenrijk, in Duitsland, en geheel Midden-Europa. Nadat ze de fascistische onderdrukking door Schuschnigg en Hitler, de vernietigingskampen en bombardementen overleefd hebben, dreigt de honger hen uiteindelijk kapot te maken.

Wij wenden ons met dit dringend appel aan alle proletarische internationalisten — Marxisten, anarchisten, leden der vakverenigingen of anderen — op de gehele wereld, in Frankrijk, in Engeland, in België, in Zweden, enz.: maakt levensmiddelenpakketten (voor alles conserven, vet, vitaminen enz.)! In Frankrijk kan men ze direct aan een verantwoordelijke van onze krant geven, wanneer men de verbinding heeft. Omdat het zenden van postpakketten verboden is, zullen de pakketten door internationalistische soldaten

verzonden worden. In de andere landen (en in Frankrijk wanneer men de directe verbinding niet bezit) gelieve men ons te schrijven, en men zal u de verzendmethoden mededelen, die onder de decreten van de bezettende machten veranderen.

Zendt geen pakketten aan ons officieel adres!

We zullen de antwoorden op dit appel dat gericht is aan alle kameraden zonder uitzondering, voortdurend openbaar maken. Moge ieder zijn deel bijdragen, al is het nog zo klein!

Tegen de kapitalistische propaganda van haat en chauvinisme!

Tegen de georganiseerde en opzettelijke honger!

Tegen de gigantische misdaad van het internationale kapitalisme!

Internationale proletarische solidariteit.

Hoewel de praktische mogelijkheid in Holland voorlopig ontbreekt om deze kameraden daadwerkelijk hulp te ver-

Over GEZONDHEIDSZORG en UITBUITING

Wij ontvingen de laatste tijd enige brieven, waaruit blijkt, dat ook op het gebied van de gezondheidszorg, d.w.z. de verpleging van zieke arbeiders en hun gezinnen, alsmede op de lonen en arbeidsvoorwaarden van verpleegsters wel het een en ander valt aan te merken.

Een verpleegster uit een onzer ziekenhuizen schrijft ons, dat ze een 9-urige werkdag hebben en onder een voortdurend jachtstelsel moeten werken. 's Nachts is de werkdag vaak nog langer. Ook gebeurt het dan wel, dat wegens personeelgebrek 1 verpleegster de verzorging heeft van 40-45 patienten. Aan dit ziekenhuis is een kraaminrichting verbonden; en als nu een vrouw 's nachts moet bevallen, moeten er verpleegsters uit bed gehaald worden om hierbij te helpen. Zij maken dan zeer lange werktijden. Ook de behuizing van verpleegstersleerlingen, die intern zijn, is zeer slecht. Met z'n drieën op een kamertje waar niet gestookt kan worden, zo goed als geen vrije tijd, enz.

Een ander, een ouder van verpleegde uit een onzer kindersanatoria schrijft ons, dat het eten over het algemeen zeer slecht is: de soep, die men krijgt dikwijls naar de keuken terug gaat, omdat er wormen uitkruipen. Met de pap het zelfde. Oorzaak: verjaarde grondstoffen. Verse groenten krijgen ze praktisch niet, meestal gedroogde. Eieren sporadisch. Ouders van de patientjes zijn vaak gedwongen voedsel voor ze mee te nemen.

Op eventuele aanmerkingen wordt geantwoord: „Er wordt te weinig voor jullie betaald en wanneer het niet bevalt, gaat u maar naar huis.“ Baden en verschoenen

lenen, hebben we toch deze oproep geplaatst.

Kameraden, deze oproep is meer dan een verzoek om hulp, het is een alarmkreet, een s.o.s.!

De gehele internationale arbeiderswereld moet worden wakker geschud, moet worden opgeschrikt uit haar dommel van onverschilligheid over het lot van haar antifascistische kameraden in de bezette gebieden!

De kapitalistische wereld legt welbewust een hongerblokade tegen dat deel van het proletariaat, dat het meest geleden heeft onder de fascistische onderdrukking. We moeten met alle middelen, die ons ten dienste staan trachten deze blokade te doorbreken. Hier geldt meer dan ooit „proletariërs aller landen verenigt u“. Het zenden van voedselpakketten is een van de middelen. Genoeg is het echter niet. De misdaden die daar bedreven worden moeten aan de kaak gesteld worden! In de pers, in de bedrijven, in onze vriendenkringen, overal, waar we maar kunnen moeten we vertellen, wat in bezet Europa geschiedt! De misdaad, die de bourgeoisie in stilte bedrijft, moeten wij openbaar maken!

vaak om de drie weken wegens personeel gebrek.

Ten slotte schrijft ons nog een particuliere verpleegster, dat de tarieven, waarvoor ze moeten werken nog precies dezelfde zijn als die van voor de oorlog. Ook hier zeer lange werktijden en zeer slechte arbeidsvoorwaarden. Als de toestand van een patient dat vereist, moet men soms wel zes weken zonder een enkele vrije dag doorwerken. Doorbetaalde vakantie is er niet en als men zelf ziek wordt, krijgt men niets uitbetaald.

Uit bovenstaande brieven, waaruit wij het voornaamste kort hebben samengevat, blijkt, dat er niet alleen op onze voedselpakketten en de lonen in het algemeen bezuinigd wordt, maar ook op de verzorging van zieke mensen. Terwijl aan de eene kant miljoenen worden weggegooid voor de opbouw van leger en vloot, voor de vernietiging dus van gezonde mensen, wordt aan de andere kant, wat de verzorging van zieken betreft, de grootst mogelijke zuinigheid betracht. Dit kan voor de arbeidersklasse, immers zij bevolkt toch voor het overgrote deel onze ziekenhuizen en sanatoria, de ergste gevolgen hebben. Tengevolge van de oorlog zijn er tal van zieke en zwakke arbeiders, die, als er niet de beste zorg aan wordt besteed, ellendig te gronde zullen gaan. We weten dat de bezittende klasse hiervoor geen geld over heeft. Minister Lieftinck wil 1¼ miljard bezuinigen op alle uitgaven, behalve op die van oorlog en Marine. Dus kan er onder deze omstandigheden van verbetering van de gezondheidszorg geen sprake zijn. Het is uitbuiting en nog eens uitbuiting ten koste van onze gezondheid.

Wettige „strijdmethoden“

De leiding van de E.V.C. heeft aan de pers meegedeeld, dat zij de Staat der Nederlanden heeft gedagvaard. Minister Drees heeft namelijk aanwijzingen gegeven aan de gewestelijke arbeidsbureaus en aan de gemeentelijke bureaus voor sociale zaken, alle bij hen ingeschreven havenarbeiders door te geven aan de bij de staking betrokken bedrijven. Arbeiders, die weigeren aan de oproep van dit bedrijf gevolg te geven, worden van de steunregeling en van overbruggingsuitkering uitgesloten. Volgens Artikel 6 van de Arbeidsbemiddelingswet is dit verboden, en daarom heeft de E.V.C. de Staat der Nederlanden gedagvaard.

De centrale leiding van de E.V.C. heeft daarmee getoond, hoe zij voor de belangen van de arbeiders — in dit geval zelfs van de stakers — weet op te komen. Ze heeft haar plicht gedaan — volgens de regelen van het spel. Want ze heeft recht, de staat te dagvaarden, het is zelfs haar plicht, dit te doen.

Zo zullen we dus een rechtsgeding krijgen, en dan zal het — als we ons niet erg vergissen — de regering niet moeilijk vallen zich vrij te pleiten. De regering zal door haar advocaten laten vaststellen, dat voor toepassing in Artikel 6 alleen in aanmerking komen stakingen, die volgens de „regelen van het spel“ geoorloofd zijn. Dus ook hier zal de E.V.-Centrale te horen krijgen: onderwerp je eerst aan alle regelen van het spel, als het dan tot een geoorloofde staking mocht komen, en een minister geeft dergelijke aanwijn-

gen, dan mag je — misschien — met succes de staat dagvaarden.

Maar dat is voor de strijd der arbeiders van geen enkele betekenis. Dit is absolute tegendeel van arbeidersstrijd, het is advocatenwerk. Het is een bewijs te meer, dat de leiding der E.V.C. de strijd der arbeiders de rug heeft toegekeerd. Want door het rechtsgeding wordt de aanwijzing van de regering in geen enkel geval ongedaan gemaakt. De betrokken havenarbeiders staan in elk geval voor de keus, voor de druk van de regering te zwichten en onderkruipen te worden, of hun steunuitkering te verspelen. Onnodig te zeggen, wat dat voor hen betekent.

De hierdoor getroffen arbeiders zelf hebben aangetoond, hoe hierop gereageerd kan worden. Ze hebben een oproep gericht aan de ambtenaren, die dit vonnis in opdracht van de regering moesten voltrekken, om te weigeren dit te doen. (Deze oproep werd twee weken geleden afgedrukt). Hun stem was zwak, hij was niet sterk genoeg, om deze ambtenaren tot een daad van solidariteit te brengen. Maar de weg, die de arbeiders hebben aangewezen is goed. Eens zal de dag komen, waarop men zich aan de roep der arbeiders niet kan onttrekken en geen gehoor zal geven aan de aanwijzingen der regeerders, om beulswerk aan de strijdende arbeiders te verrichten.

De E.V.C.-leiding houdt blijkbaar niet van dergelijke strijdmethoden, zij bewandelt liever de wettige weg.

Gij vrouwen....

Sinds enige tijd is er in vele Nederlandse gezinnen een stemming gekomen, die enigszins te vergelijken is met de stemming, die heerste toen zo vele jonge mannen naar Duitsland gevoerd werden. De ouders, die blij zijn, dat hun zoons die angstige periode veilig doorgelopen zijn, worden nu opgeschrikt door het feit, dat hun kinderen hun dienstplicht in Indië moeten vervullen.

Iedere arbeidersvrouw weet, dat een oorlog gevoerd wordt om kapitaalbelangen. De oorlog, die nu voorbij heet te zijn, werd weliswaar van de zijde der geallieerden gevoerd om de democratie te redden maar nu, een jaar na de redding van deze democratie, ondervinden we, dat ze niet zo veel verschilt van de dictatuur. En als we de „vredes-onderhandelingen“ volgen te Potsdam en Parijs, dan merken we, dat daar slechts gevochten wordt om de beste brokken van de oorlogsbuit.

Zo zullen ze onze jongens, die naar Indië gestuurd worden, ook wel vertellen dat het een volksbelang is, dat Indië voor Nederland behouden blijft. En ze zullen leren de wapens te hanteren tegen de Indonesiërs in naam van de democratie. In werkelijkheid voelen de Nederlandse kapitalisten, die al sinds eeuwen een rijke winst haalden uit de arbeid van de Indonesiërs, hun positie bedreigd. Hun winsten worden bedreigd door de opstand der bevolking van Indonesië. Het zijn die winsten, die de Nederlandse jongens moeten beschermen voor de Nederlandse kapitalisten. Tot dank krijgen ze na hun dood een ridderorde. Zoals in iedere oorlog wordt het beste deel van het proletariaat, de jeugd geofferd voor de kapitaalbelangen.

Het is voor iedere moeder een hard gelag, als ze haar zoon in uniform moet zien vertrekken, wetend

VUNZIG (Vervolg van pag. 5)

geschied en genoemd blaadje tracht deze gebeurtenis nu als volgt tegen de stakers uit te buiten. Men stelt het dan voor, als of deze stakersvrouwen feitelijk niet veel meer zijn dan publieke vrouwen, die 's nachts hun geld verdienen aan de vreemde zeelieden, daarmede een leventje van plezier leiden om dan overdag tot staking op te ruilen en die brave Nederlanders, die nog steeds hun plicht tegenover de gemeenschap kennen, op een pak slaag te onthalen.

Commentaar is feitelijk overbodig. Men kan zo iets hoogstens als vunzig signaleren.

Franse Verkiezingen

„L'Étincelle“ (De Vonk), het orgaan van de G.C.I. (Linkse Communisten van Frankrijk) drukt in haar nummer van Mei '46 het volgende manifest af:

DE VERKIEZINGSCOMEDIE.

De bourgeoisie is niet in staat de arbeidende bevolking het noodzakelijke levensminimum te verzekeren. De voedingstoestand wordt slechter. De distributie van de rantsoentjes vleesch, vet, wijn komen met vertragingen, wat een versluisde vorm van een werkelijke verlaging is. In verschillende districten zijn de bakkerswinkels gesloten en is de distributie van brood voorlopig uitgesteld. Voor zover er nog goederen op de markt zijn, stijgen de prijzen met de dag, tot ze nagenoeg de zwarte prijzen gelijkkomen. De arbeiders kunnen niet eens hun armzalige rantsoenen kopen.

Om de aandacht van de hongerende massa's van de oorzaken van hun ellende af te leiden, voert het kapitalisme de comédie van de verkiezingen op en vermaakt hen met volkstemmingen (referendums). Men geeft hun stembiljetten te verteren, om de maag te stillen. IN PLAATS VAN BROOD GEEFT MEN HUN DE „GRONDWET“ OM OP TE KAUWEN.

De enscenering van de verkiezingspoppenkast is uitstekend. Alle partijen nemen er aan deel. De rollen zijn goed verdeeld en ieder speelt de zijne. Men vindt er „de zwarte wolf“ (de reactie) en het „lieve Roodkapje“ (de „linkerzijde“). En het geheel heet: „De IVe REPUBLIEK“.

Men wil de arbeidersklasse aan dit walgelijk schouwspel, waar zich alle trekpoppen van het kapitalisme aan uitsloven, laten deelnemen. Met het ernstigste gezicht van de wereld vraagt men hun te kiezen tussen „de republikeinse democratie“ of „de reactie“, door „ja“ of „neen“ te zeggen.

Een ellendige klucht! Waarom is de STAKINGS-BREKER CROIZAT (C.P. Frankrijk) minder reactionair dan welke minister ook van de M.R.P. (Katholieken). Waarom is de verkiezingen van de president van de republiek door de ene of door de andere vergadering van de vertegenwoordigers van het kapitalisme meer of minder „reactionair“?

HET IS NIET DE TAAK VAN DE ARBEIDERS HUN EIGEN KETENEN TE SMEDEN, MAAR ZE TE BREKEN! De arbeiders moeten de versterking van de kapitalistische staat beantwoorden met de wil deze te breken.

De verkiezingscampagne is slechts een schakel in de versteviging van de staat en de arbeiders moeten deze beantwoorden met actieve stemonthouding met het ontmaskeren van het werkelijke klassekarakter: door boycot en sabotage, door het opnieuw opnemen van de klassenstrijd, hun massale directe actie.

Tegen de kapitalistische maatschappij van de honger en de oorlog, voor het socialisme!

22 Juni 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 25

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Voorl. adres: Beursstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie Trouwstraat 8"
Postgros 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam“ — Amsterdam

ATOOMVREDE

De laatste tijd kan men in alle dag- en weekbladen telkens weer berichten en artikelen lezen over een internationale controle op het gebruik van de atoomenergie. Meestal worden deze berichten gegeven zonder veel commentaar en beperken de artikelen zich tot een eenvoudige weergave van de gedane voorstellen. Bijna niemand waagt het, dieper op dit probleem in te gaan. En zeker waagt niemand het, openlijk uit te spreken, dat al deze voorstellen tot controle slechts een wassen neus zijn en dat zij er alleen toe dienen, de mensheid de ogen te sluiten voor de vreselijke werkelijkheid waarvoor de kapitalistische wereld haar plaatst.

Wij behoeven hier niet opnieuw te wijzen op de onvoorstelbare verwoestingen, die door het atoomwapen kunnen worden aangericht. Zonder overdrijving kunnen we zeggen dat door het gebruik van atoombomben, eventueel in combinatie met radioactief gifgas in tijd van weinige dagen gehele wereldstaten kunnen worden beroofd van alle leven. Niemand weet dit beter, dan de Amerikaanse onderzoekers, die aan de ontwikkeling van de atoomboom hebben meegewerkt, en zij zijn het dan ook in de eerste plaats, die voortdurend weer de aandacht trachten te vestigen op dit alles beheersende probleem en de mensheid van de noodzaak van een controle op het atoomwapen, trachten te overtuigen. Het zal ook wel niet voor een gering deel het gevolg zijn van hun activiteit, dat de Amerikaanse regering nu met deze voorstellen tot controle over het atoomwapen komt. Want de Amerikaanse regering kan de medewerking van deze onderzoekers niet ontberen en is dan ook wel gedwongen, op bepaalde punten aan hun eisen tegemoet te komen.

Intussen behoeven we ons geen enkele illusie te maken over de werkelijkheid van deze controle. Want ook al zouden de heersende klassen in alle landen oprecht een dergelijke controle willen, deze zou ten slotte toch ontglijpen, daar zij de controle over hun gehele stelsel niet hebben. Zolang de productiemiddelen der aarde bezit zijn van een klasse van uit-

buiters, zolang zijn er ook machts tegenstellingen tussen de uitbuiters onderling en zolang dwingt ook, de op steeds hoger trap en met steeds scherper middelen gevoerde concurrentiestrijd de heersers tot telkens nieuwe maatregelen, die zij misschien niet „willen“, maar die zij toch gedwongen zijn te nemen, op straffe van ondergang.

Wij willen in dit artikel niet de waarheid van deze stelling aantonen. Want reeds herhaaldelijk hebben wij in deze krant de onvermijdelijkheid van een Derde Wereldoorlog aangetoond, tenzij het proletariaat door zijn revolutionaire kracht de kapitalistische verhoudingen weet te doorbreken en wij zullen dit zelfde telkens opnieuw herhalen, omdat dit in de hoofden der mensen moet worden ingestampt, willen zij niet als blinde paarden hun eigen ondergang tegemoet hollen. Maar in dit artikel willen wij het alleen over de controle op de atoomenergie zelf hebben en aantonen, dat deze geen enkele waarborg biedt, noch tegen het uitbreken van de oorlog, noch tegen het gebruik van atoomwapenen.

Vredesproductie is oorlogsproductie.

Het argument, waarom men tot controle over het gebruik van atoomenergie wil komen is, dat men deze energie voor vredesdoeleinden wil blijven benutten, maar zijn toepassing voor oorlogdoeleinden uitschakelen. Laten we deze zaak eerst eens van de technische kant bekijken.

Men geeft in het algemeen twee redenen aan, waarom de atoomenergie voor vredesdoeleinden van betekenis kan zijn. De

eerste is het gebruik van de energie zelf. De tweede is de bereiding van een grote verscheidenheid van kunstmatige radioactieve stoffen die in de geneeskunde en wetenschappelijk - biologisch onderzoek belangrijke toepassingen vinden.

De toepassing kan inderdaad van enorme betekenis zijn. We moeten echter in het oog houden, dat deze zelfde stoffen, die voor wetenschappelijke doeleinden en voor de genezing van ziekten kunnen worden gebruikt, absoluut dodelijk zijn, wanneer maar een onderdeel van een milligram in het lichaam van de mens doordringt. Hoe gemakkelijk moet het niet zijn, deze stoffen, die de meest verschillende chemische eigenschappen hebben en die dus ieder hun eigen manier hebben om zich in de natuur te verspreiden, voor de vernietiging van levende wezens in de oorlog te gebruiken.

Inderdaad was dit het wapen, waarvoor de Amerikanen het meest bang waren en het wapen, dat zij het eerst in handen van de Duitsers verwachtten. Het is hier ongeveer mee gesteld als met de bacteriën. Hun ontdekking leverde de mogelijkheid om de mensheid te genezen van allerlei tot dusverre ongeneeslijke ziekten, waaronder ziekten als t.b.c., syphilis en cholera. Maar tegelijk leverde zij de mogelijkheid om deze bacteriën te kweken en als oorlogswapen te verspreiden. Het bacteriewapen werkt echter langzaam en onzeker, het vernietigt de „vijand“ niet met één slag en toepassing lokt dus bijna zeker een gelijke tegenactie uit. Daardoor werd zijn toepassing in de werkelijke oorlog verhinderd. Bij het atoomwapen — hetzij bom of gas — gaat dit argument nauwelijks meer op, omdat zijn vernietigende werking zo groot is, dat het zeer de vraag is, of de „vijand“ nog tot enige tegenactie in staat zal zijn, wanneer hij eenmaal door dit wapen is getroffen. In elk geval betekent reeds het enkele bestaan van dit wapen een voortdurende doodsdreiging voor de gehele mensheid.

Maar met de toepassing voor de energieproductie is het niet anders. Zoals enige tijd geleden reeds is betoogd door Prof. Sizoo, in een artikel in „De Groene Amsterdammer“, gaat het vrijmaken van energie uit uranium automatisch gepaard aan de productie van plutonium, de grondstof

UIT DE INHOUD:

De goede Aarde
De Eenheidsvakcentrale en de C.P.N.
De stakers gaan hun eigen gang.
Nationalisatie.